

Pa ne, da bi izbiral, kaj si kupi
z denarjem zadnjim za poslednji strel?
Zdaj vidi ga, kako se bliža vhodu
in zdaj, resnično, stopa skozi vrata —
no, vstopil je . . . kupuje . . .

Tvorničar

odstopi brz. Pretreslo ga je nekaj.
Prizor mu tak ubija živce. Noče
razmišljati, kako tam spodaj nekdo,
najsi neznan, kupuje si orožje,
da ga nastavi na sencè. To ve,
da mu nemir škoduje vsak. Zato — —
kakòr da se domislil je nečesa,
prikima všečno. Potlej stopi k mizi.
Pritisne gumb ob steni. Pozvoni
na glas. Še enkrat . . .

In deset minut

potem se je odpeljal k ljubici.

A. Funtek.

Epizoda.

1.

<p>Bog vedi zakaj, Bog vedi kako sta se srečali najini poti, in srce za hip vzdrhtelo mi je v čudoviti pomladni gorkoti.</p>	<p>Jaz nisem za tebe, ne zame ti, usoda naju loči; pa sladke so tvoje temne oči in njih pogledi vroči.</p>
---	--

Tak tajno šepetati s teboj
tu v mraku res presladkó je.
Ej vraga, veruj mi, žal mi je,
da nisi ti dekle moje.

2.

<p>Dejal bi ti, da si ko roža, ko zvezde žar tvojih očes, da ustne so tvoje rubini, in vendar — saj to ni res.</p>	<p>Vse bisere, zvezde in rože za to, kar v očeh ti gori! Mladost in življenje in sreča — vse, vse si sama ti.</p>
--	---

Mladen Mladenov.